

Det, der foreslaas i det foreliggende Lovforslags § 5, er altsaa fuldstændig analogt hermed. Vi fik i 1903 det samme paa et andet Omraade, hvor vi ikke tidligere havde haft det. Inden Loven af 1903 traadte i Kraft, lignede vi den personlige Kommuneskat ude i Kommunerne fuldstændigt efter Skøn — det var nu ikke altid saa daarligt —, men ved Loven af 1903 blev det bestemt, at den Ansættelse af Indkomsterne, som skulde danne Grundlaget for Skat til Staten, ogsaa skulde danne Grundlag for Skat til Kommunen. Det er altsaa en Bestemmelse, svarende til den, der findes i Ejendomsskyldloven, som den højtærede Indenrigsminister her foreslaar som Grundlag ogsaa for den kommunale Grundskyld, og det kan der ikke være noget som helst at indvende imod, det er et godt Princip. Men saa rejser det Spørgsmaal sig: Er Vurderingerne ved Grundskyld til Staten da gode? Dertil vil jeg sige, at jeg er tilbøjelig til at tro, at hvorledes disse Vurderinger end er, vil de danne Grundlag for Modstand mod Forslaget fra visse Sider. Men efter min Opfattelse og efter hele det Kendskab, jeg har til Vurderingerne, baade til Ejendomsskyld og til Grundskyld, anser jeg Vurderingerne til Grundskyld som bedre end Vurderingerne til Ejendomsskyld, jeg tror, at alle, der har haft med disse Vurderinger at gøre, selv om de til at begynde med stillede sig meget skeptisk, er kommet til det Resultat, at man bedre kan gennemføre Vurderingerne til Grundskyld rigtigt end Vurderingerne til Ejendomsskyld. Det har jo ogsaa sine Grunde. Vurderingerne til Ejendomsskyld danner ikke alene Grundlaget for Ejendomsbeskatningen til Kommunen — og for saa vidt ogsaa til Staten, som vi jo har en Smule Ejendomsskyld tilbage —, men den danner ogsaa Grundlaget for Ansættelse til Formueskat, og navnlig med Hensyn hertil er Vurderingsmyndighederne meget ængstelige for, at dette Grundlag for Formueskat skal blive for højt, idet det er en ret udbredt Opfattelse, at den Formue, man vinder derigennem, at Ejendomspriserne stiger, ikke er ret meget bevendt, naar man da ikke netop sælger Ejendommen. I det hele taget har det vist sig, at det ikke er nok, at man i en Lov fastsætter, at der skal vurderes efter de og de Regler, det har med Hensyn til den sidste Ejendomsskyldansættelse pr. 1. Januar 1924 vist sig, at hvis Bestemmelserne strider meget stærkt mod den almindelige Opfattelse blandt Befolkningen og blandt de Mænd, som skal foretage Vurderingerne, lader de

deres subjektive Retfærdighedssans være raadende og mener ogsaa dermed, hvad dog ikke er Tilfældet, at have tilfredsstillet Lovens Bestemmelser. Jeg tillod mig at nævne under Finanslovdebatten, at der for Ejendomsskyldens Vedkommende var foretaget nogle meget forkerte Vurderinger, det vil sige Vurderinger, som befandt sig i lang Afstand fra Værdierne i Handel og Vandel. Det viste sig, at mellem forrige Vurdering og den sidste almindelige Vurdering steg navnlig de smaa Ejendomme meget stærkt i Handelsværdi, og denne subjektive Retfærdighedssans gav sig derfor det Udtryk, at medens de største Ejendomme omtrent staar til Værdien i Handel og Vandel, er de almindelige Gaardmandsbrug i store Dele af Landet sat en 10—20 pCt. under Handelsværdien, og enkelte smaa Brug, Husmandsbrug, er gaaet helt ned til 35—38 pCt. under Handelsværdien. Noget tilsvarende kendes ikke for Grundvurderingens Vedkommende. Den holder sig gennemgaaende ret nær op ad det, som vi anser for det rigtige, og da den ikke danner Grundlaget for Formueskatningen, er der heller ikke den Aarsag til at holde den i behørig Afstand fra den virkelige Værdi. Dertil kommer, at Grundvurderingen jo heller ikke skal fastsættes for Landbrugets Vedkommende efter Handelsprisen for alle Ejendomme. Regelen er den, at en middelstor Bondegaardens Værdi i Handel og Vandel skal danne Grundlag for Ansættelsen af tilsvarende Jord baade paa de store Ejendomme og paa de smaa Ejendomme. Man har altsaa her set bort fra den virkelige Handelsværdi for de store Ejendomme og ogsaa fra den virkelige Handelsværdi for de smaa Ejendomme og lavet en fælles Ansættelse, nemlig den, der gælder for Værdien af det middelstore Bondegaardbrug. Det er efter min Mening en udmærket Ordning, som bidrager til at udjævne den virkelige Forskel, der er i Værdien af store, mellemstore og smaa Ejendomme. Det viser sig nemlig, at Handelsværdien for de største Ejendomme pr. Td. Land og navnlig pr. Td. Hartkorn, som man bedst maaler det med, ligger betydeligt under de mellemstore Brugs, hvorimod Husmandsbrugenes Værdi i Handel og Vandel ligger betydeligt over de mellemstore Brugs. Det var ogsaa den Omstændighed, der bevirkede, at den Ejendomsskyld, man gennemførte i 1903, kom til at virke saa uheldigt, jeg kan gerne sige saa uretfærdigt, som den gjorde, idet den væltede Skatten fra de største Ejendomme over paa de mindste. Det undgaar man ved den omtalte Bestemmelse.